

СЛАВУТИЦЬКА МІСЬКА РАДА КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
СЛАВУТИЦЬКИЙ ЛІЦЕЙ

ЗБІРКА ВІРШІВ
ПОЕТИЧНИЙ СЛАВУТИЧ

Славутич, 2012

Упорядник: Алених Т.Ф., заступник директора з виховної роботи
Славутицького ліцею.

До збірки віршів «Поетичний Славутич» увійшли матеріали, зібрані членами ліцейської самоврядної організації «ГАРТ», як результат роботи над виховним проектом «Рідне місто моє, тебе я прославляю...», присвяченого 25-й річниці заснування міста Славутича.

Метою збірки є бажання показати, наскільки багате літературними талантами наше місто, ознайомити читачів з тематикою їхньої творчості.

Над створенням збірки працювали ліцеїсти: Лотоцька Валерія, Скіженок Катерина, Гриб Аліна, Рябушкіна Анастасія, Леоненко Олександр, Степаненко Іванна, Головач Альона, Сверкунова Ірина.

Відповідальний за випуск – Алених Т.Ф., заступник директора з виховної
роботи Славутицького ліцею.

Фотохудожник: Лотоцька Валерія, учениця 31 групи

Комп'ютерний набір: Алених Т.Ф.

ПЕРЕДМОВА

Поезія! Не підлягає сумніву, вона відіграє одну з провідних ролей у духовному збагаченні людини.

А що ж таке поезія? Існують різні погляди, у кожного своє сприймання. Для одних - це знімок з їх поточного, емоційного стану, для інших - спроба висловити свою думку стосовно деякого наболілого питання. А хтось просто захоплюється красою оточуючого світу і пише вірші, як художник створює свої полотна - щиро, мальовничо і неповторно!

Ліцеїсти поставили собі за мету розшукати серед жителів міста Славутича людей, які закохані в слово та своє рідне місто, і самі пишуть вірші про Славутич; надати можливість творчо реалізуватися тим, хто відчуває у собі сили, натхнення і бажання створювати поезію і ділитися своїми надбаннями зі своїми товаришами, близькими, а також знаходити нових друзів.

Скільки прекрасних слів сказано про красу нашого міста, скільки людей, що побували в Славутичі хоча б один раз, закохуються в нього з першого погляду.

Тож і побажання нашому місту хочеться висловити поетичними рядками із віршів поетеси-славутичанки Коваленко Г.М..

*А ще девіз є в нас незмінний
Для міста вибраний, єдиний:
«Славутич – це наш дім» -
То ж, нехай добре нам живеться в нім усім.*

До збірки увійшли вірші жителів - Микитенко І.В., Коваленко Г.М., Савченко С.Ю., Василевської Л.М., Скіженок С.М.; гостей - Сверкунової А.; Алієва Т.; ліцеїстів - Головач А., Леоненко О.

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА.....	3
I РОЗДІЛ. ЖИТЕЛІ	
Коваленко Ганна Миколаївна	5
Микитенко Ірина Владиславівна	27
Савченко Світлана Юріївна	29
Василевська Любов Миколаївна	32
Скіженок Світлана Миколаївна	35
II РОЗДІЛ. ГОСТІ	
Сверкунова Анастасія Сергіївна	37
Алієв Тімур	39
III РОЗДІЛ. ЛІЦЕЇСТИ	
Головач Альона	41
Леоненко Олександр	44

I розділ. Жителі міста

Коваленко Ганна Миколаївна

Коваленко Ганна Миколаївна, 1953 року народження. В місті Славутичі проживає з 1991 року.

Вірші почала писати ще в шкільні роки. Але, на жаль, у зв'язку з аварією на ЧАЕС усі вірші були залишені в місті Прип'ять. З 1986 року було написано серію віршів про Чорнобиль, Прип'ять, село Копачі, в якому народилася, та село Чистогалівка, де працювала вчителем математики та директором школи.

Одружена, має двох доньок та двох внуків. Ряд віршів присвятила своїм рідним.

З 2002 по 2008 рік працювала директором НВК «Дитячий будинок – ДНЗ». У творчості Ганни Миколаївни є вірші, присвячені вихованцям та їх долям.

За період з 1986 року по теперішній час написані вірші для дітей, про пори року, природу, про людські стосунки, вірші, присвячені колегам та друзям, на моральну та етичну тематику, присвячені місту Славутичу, навіть є вірш, присвячений меру міста.

Вірші Ганни Миколаївни були надруковані в збірці «Поетичний калейдоскоп поруч», та неодноразово друкувалися в газеті «Теледень Славутич».

З вересня 2008 року Ганна Миколаївна знаходиться на заслуженому відпочинку.

Лотоцька Валерія

Мій Славутич

Наймолодше місто України
На стародавній виросло землі,
Чернігівською звіку вона зветься
Неподалік Дніпро - ріки.

Успадкувало ти слов'янську назву,
Чим споконвіку славиться цей край;
Славутич – наше рідне місто -
Люби його всім серцем і оберігай.

Це місто символ мужності, єднання
Восьми республік, а тепер країн,
Яких у 86-ім році об'єднала
Одна біда, один нестерпний біль.

Біда - аварією зветься
На Чорнобильській АЕС,
Що з рідних місць людей зігнала
Й лишила їх під створами небес.

Тоді в одну шеренгу дружно стали:
Таджикистан, Вірменія, Азербайджан,
Литва, Естонія і Латвія сприйняли
Країни братньої душевний стан.

Пліч о пліч стали у двобої
Сини Росії, Грузії сини,
Але найтяжче все ж таки дісталось
Синам з рідної неньки – України.

Нині Славутич рідний гордовито
Стоїть на цій чернігівській землі,
Гостей приймає іменитих
І знає про його майже весь світ.

Кожен квартал – частка архітектури,
Країни, що життя дала йому,
А ще дух єдності, дружби і миру
Царить щодня в Славутичі моїм.

Живуть тут в дружбі, злагоді, єднанні
 Національностей аж сорок п'ять,
 Які в любові і в невтомній праці
 Долю його щодня вершать.

А ще девіз є в нас незмінний
 Для міста вибраний, єдиний:
 «Славутич – це наш дім» -
 То ж, нехай добре нам живеться в нім усім.

Дніпро і Прип'ять, Прип'ять і Славутич ...

Дніпро і Прип'ять – річки
 І обидві повноводні,
 Як брат й сестра
 В своїх стосунках неповторні.

Ці дві ріки
 Відомі в ненці України
 З давніх часів,
 І до сьогодні. І віднині:

Їх поєднали ще
 Два міста молоді –
 Мабуть ця істина
 Вже буде назавжди.

Прип'ять – ріка,
 І Прип'ять - місто всім відоме,
 Краса і велич їхня
 Неповторна.

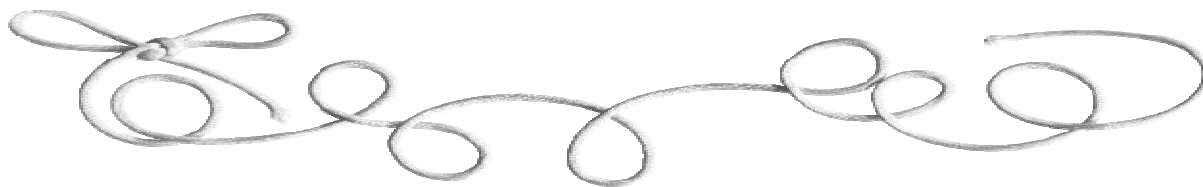
Дніпро – Славутич – річка;
 І Славутич - місто,
 Невже це збіг обставин –
 Думаю, щось інше.

Це доля, це історія,
Не просто збіг обставин
Про це, мабуть, вже кожен
Сам собі представив.

У кожного своя уява,
І тому - чому,
Річки з містами,
Переплелися назвами, чому?

А те щось інше –
Нас веде в майбутнє,
Славутич – місто
Розвивається і квітне.

Це місто молоді,
Майбутнього, життя.
Це – місто казки,
Хай не буде їй кінця.

Славутич і ЗОСя...

У Славутичі осінь,
Це не просто пора.
До нас в гості йде ЗОСя,
Час сказати: Ура!

До Славутича знову
ЗОСя кличе гостей,
Що привозять у місто
Безліч нових ідей.

Журналісти, фотографи,
Колективи дітей;
Приїжджають на ЗОСю,
Кличе ЗОСя гостей.

І Славутич чекає
На гостей дорогих,
Осінь також запрошує
В володіння свої.

Іва в коси незвично
Позолоту вплела
І стоїть, і радіє –
В гості осінь прийшла.

І алея каштанів
Дуже рада всьому,
І листочками манить –
Підійдіть обніму.

Он берізка із дубом
Величаво стоять –
Хочуть, мабуть, почути,
Що про них гомонять.

Журналісти це бачать,
І фотографи тоже,
Та ніхто з них не знає
Хто і в чім переможе.

ЗОСя - свято незвичне,
І приємне для всіх,
Дає молодість вічну
Для старих і малих.

Тож, Славутич і ЗОСя
Нерозлучні повік.
ЗОСя осінь приносить
З хвилюванням для всіх.

Білий Ангел Славутича

Білий Ангел Славутича
Монумент неповторний,
Білий Ангел Славутича
Подолав всі кордони.

Білий Ангел Славутича
Вже до міста дістався.
Білий Ангел Славутича
Ще лежачим остався.

Білий Ангел Славутича,
Треба кошти зібрати
Щоб тобі над Славутичем
Довгі роки стояти.

Білий Ангел Славутича
Слаутчан усіх просить
Для свого підняття
Ваших власних ще коштів.

Допомоги не мало
Наші люди надали
П'єдестал гарний є,
Його вже збудували.

А ще камінь цілющий
З Єрусалима привезли,
Щоби нам помагали
Усі сили небесні.

Білий Ангел Славутича –
Наша гордість і слава,
Білий Ангел Славутича,
Постать ця величава.

Білий Ангел Славутича
Подолав ти усе,
Білий Ангел Славутича –
Для нас мир ти несеш.

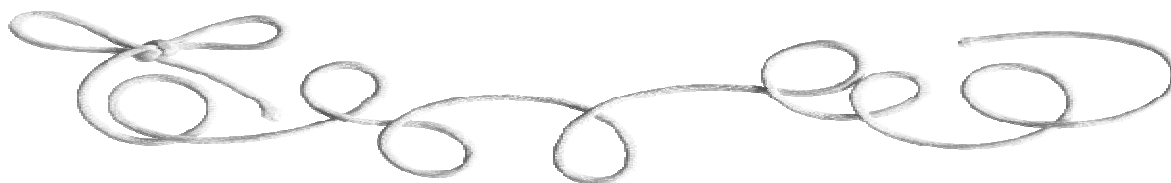
Білий Ангел Славутича –
Оберіг ти його,
Білий ангел Славутича
Нам наділений Богом.

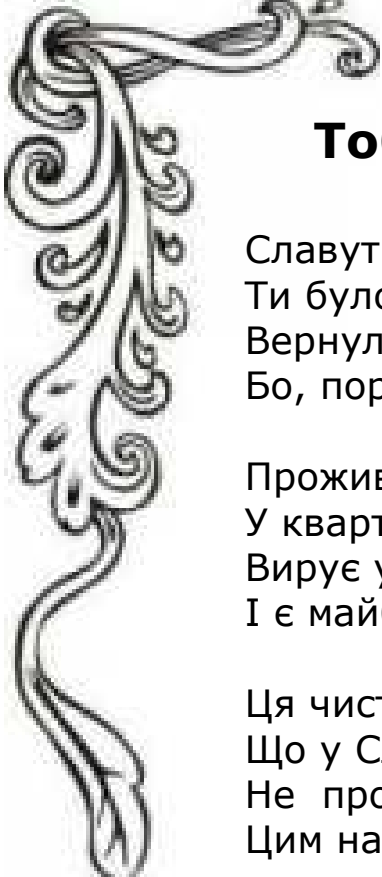
Білий Ангел Славутича,
Ти над містом злітай,
Білий Ангел Славутича,
Всіх завжди охороняй.

Білий Ангел Славутича –
Символ міста мого,
Білий Ангел Славутича,
Ти окраса його.

Білий Ангел Славутича –
Ти і пісня й душа,
Білий Ангел Славутича -
Наша гордість й краса.

Білий Ангел Славутича –
Ти, як птах в вишині,
Білий Ангел Славутича
Запав в душу мені.

Тобі, Славутиче, чверть століття!

Славутич мій – найкраще місто України,
Ти було створене – на те були причини.
Вернуло багатьом життя ти прип'ятчанам,
Бо, поряд з Прип'яттю тебе побудували.

Прожив Славутич уже чверть століття;
У кварталах твоїх привітно, людно, чисто,
Вирує у тобі у всіх відношеннях життя;
І є майбутнє, і йому нема кінця.

Ця чистота іде від кожного із громадян,
Що у Славутичі живуть, це є його духовний стан;
Не просто стан душі у кожного із нас,
Цим наше місто всіх вража щораз.

Ти особливе місто, ти не зовсім звичне,
І зовні ти у нас теж симпатичне.
І гордість за тебе вирує в кожного із нас –
Прийшов час слави – це настав твій час.

Я думаю історія ще розповість про наше місто,
Про твої квартали, каштани золотисті;
Про ФОКи, школи і садочки, що тут є
І як прекрасно кожен у тобі живе.

Про наш ліцей, про інститути, що в нас є,
Про те, як молодь в них освіту здобуває,
Про заклади культури, і про наш музей,
Про все, що створено у місті для дітей.

Про АРС, ЧАЕС і підприємства всі у місті,
Які працюють для добробуту і честі;
Про медицину і про побут, і про спорт –
Це Європейське місто знає весь народ.

Про виконком, про служби всі при ньому,
Як працювали всі за «Кодексом...», а в ньому, –
Є наймудріша мудрість нашого життя –
Нехай же їй не буде краю і кінця.

Гордість за тебе силу нам дає –
Найкраще місто в Україні, й ти моє.
Про це знаємо ми, знають приїжджі всі –
Місто майбутнього ти, молодості і краси.

Тобі Славутич мій сьогодні я бажаю:

Жити ще довго, довго; і творити й процвітати,
Своїх позицій ніколи і нікому не здавати,
І не старіти, молодіти кожен рік;
Адже Славутич мій уже до цього звик.

Нехай про тебе слава котиться по світу,
Нехай по доброму нам заздять і дорослі й діти,
Нехай Славутич взірцем буде для усіх -
Всю Україну нехай радує твій успіх.

Нехай майбутнє буде в наших діток,
Нехай всі сонечком його будуть зігріті,
Нехай дорослі попіклуються про це –
Ура, Славутич! – моє місто дороге.

Хто в Славутичі не знає дитсадочка № 6?

Хто в Славутичі не знає дитсадочка № 6?
Хто хоч раз там побуває,
То все зможе зрозуміть.
Тут керує господиня –
Найдосвідченіша майстриня ...
Особливий стиль у всьому
І великому й малому.
Що задумала – зуміла
Повністю реалізувати,
Колектив собі створила
І для них як рідна мати.
Дружно тут усі працюють:
Творять, думають, мудрують –
Досягли в труді багато,
За що й отримують подяки.
А скільки кадрів виростила
Оця дбайлива мати,
Не вистачить і пальців рук,
Щоб їх порахувати.
Отак Лариса Дмитрівна
Уміло тут керує,
Отак прекрасна жінка ця
Усім любов дарує.
За клопітку і творчу працю
Має нагород багато,
А найдорожча – то любов,
Яку не можна підрахувати.
Та є одна з них найцінніша,
Бо від усіх вона найвища.
У Славутичі єдина –
Про неї знає Україна.
Вас сьогодні величаю
Й від душі я вам бажаю
Працювати, керувати,
Щоб героя праці мати.

Де є лелеки – там життя

Де є лелеки – там життя,
Так кажуть старі люди.
Пара лелек звили гніздо
В Славутичі на даху «Крунка».

Цей дитсадочок знають всі –
Не тільки славутчани,
Закладом Київщини він
Сьогодні є преславним.

І дійсно, він найкращий скрізь
Від самого порога –
І аж до даху, де стоять
Лелеки довгоногі.

Як символ щастя і краси,
В відношеннях сімейних,
Як тепло й ласка для душі
У стосунках щоденних.

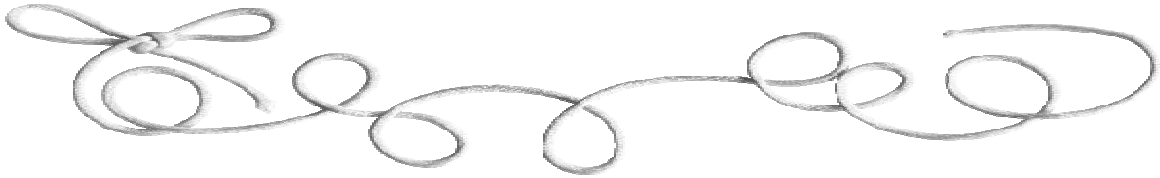
Дружно у садку працюють:
Творять, думають, мудрують,
Вже 15 років поспіль –
Зростили талантів вдосталь.

Технології все нові,
Інновації чудові.
Для діток все, для добра –
Хай радіє дітвора.

Кожен працівник – то клад,
А дає усім їм лад;
Ця одна – незамінима,
Неутомна господиня.

Лариса Дмитрівна,
Пора сказати вам від нас: Ура!
За вас ми раді від душі і серця,
Що спориться у Вас все й добре удається.

Той хай завжди у Вас так буде,
Нехай пишаються довіку вами люди
А ще здоров'я, щастя, миру в домі,
Достатку в друзях й спонсорів чудових.

«Перспектива» - що це значить?

«Перспектива» - що це значить?
Навчальний центр – не щось інакше;
В своїй роботі він щодня
Ставку робить на знання.

Ідея створення належить кому?
Звичайно ж, голові міському.
А ще відділу освіти,
Нехай навчаються в нім діти.

Все, що ми бачимо сьогодні в ньому,
Є, завдячуючи директорів молодому -
Михайлов втілив цю ідею
І від душі гордиться нею.

Центр сьогодні процвітає,
Ліцензію звичайно ж має.
Мовам різним іноземним
Славутчан щодня навчає.

Тут німецька і англійська,
В перспективі – італійська,
А іще французька мова –
Є й на конкурсній основі.

Учбову базу прекрасну має
І дітей всьому навчає
Математиці й бух обліку,
Хімії й секретар офісу.

Випускників уже не мало
Учбовий центр сьогодні має
Студентів в ВУЗах України
Ще й у США всьому навчає.

І так навчаються у центрі всі
І дорослі і малі.
«Перспектива» для людей
Несе тисячу ідей.

Перспективний, творчий, дружній
Колектив у «Перспективі»,
А тому йому під силу
Працювати перспективно.

Ми за вас горді і щасливі,
Бо ми сусіди «Перспективи».
І хочем від душі вам побажати
Ще більше успіхів в усьому мати.

А ще бажаєм всім добра,
Здоров'я, радості, тепла,
Натхнення вам, терпіння, сили,
Щоб вас усі завжди хвалили.

Ще щоб в роботі розширялись
І щоб усе вам удавалось.
Тож працюйте залюбки
Сусіди наші дорогі.

Відкриття НВК

Сьогодні, в ці хвилюючі хвилини
Я дуже рада бути в ролі господині.
Запрошую я вас усіх до нашої оселі,
Щоб в ній були ви всі веселі.

Підкреслити я хочу - в цю годину
Велика справа робиться для кожної дитини,
Що в центрі захисту до цього проживала
І у відповідності з програмою медико-педагогічної
реабілітації їх доля роз'єднала.

Тепер ви маєте будинок свій шикарний,
Який метеликом розкинувся у Бакинському кварталі.
Навчально-виховним він комплексом зветься -
Хай вам щастить і добре в нім живеться.

Турботу проявили всі присутні:
Наш мер із відділом освіти;
Нік Абрамюк і Річард Лоос
Та фірма «Обрій», що його ремонтувала.

Щоб вам жилося, дітки, тут щасливо.
Щоб дружніми були ви всім на диво,
А ще для того, щоб майбутнє ви всі мали
І рідне місто, свій Славутич прославляли.

Наш колектив сьогодні з'єднується з вашим
Нас трошки менше, і можливо трошки старші,
Але я думаю, що вже сьогодні всі ми –
Одна сім'я, що створена віднині.

Тож від душі я всім присутнім хочу побажати
Терпіння, сил, великих успіхів в усьому мати.
Натхнення, радості, безмежної удачі,
А ще здоров'я сто міхів в придачу.

Нехай вам всім все завжди удається
Добро добром нехай до вас вернеться,
А ще щоб усе спорилося і умножалося
І щоб вам сонечко щоранку посміхалося.

Про комплекс наш
 Щоб всі ви завжди пам'ятали
 Й сім'ю нашу велику і прекрасну
 Із поля зору не випускали.

2002 р.

НВК присвячую

Співає душа, радіє серце,
 За дітлахів, що живуть в нас.
 В одному доля обділила,
 Компенсувала в той же час.

Знайшлися люди в нашій місті,
 Що небайдужі до біди,
 Зробить зуміли для будинку
 Все так, як треба для сім'ї:

Спальні затишні і привітні
 Нам рідний АРС подарував,
 Прихожі світлі і величні
 В сучаснім стилі поєднав.

Є ще «ізіюминка» безспорна –
 Це наша гордість неповторна,
 Кімната відпочинку у нас є,
 Де дітвора відпочиває.

Тут є акваріум, комп'ютера,
 І атмосфера неповторна.
 Музичний центр тут також є –
 Мир й затишок у ній живе.

Все це завдячуючи Вам -
 Нашим названим батькам,
 Бо так ми хочемо називати всіх,
 Хто все це для дітей створив.

2004 р.

До 5-ої річниці НВК

В це радісне свято –
Гостей в нас багато.
Зібралась родина,
У НВК на іменини.

Нам сьогодні уже 5
Раді Вас ми зустрічать,
Тут, у себе, в оцій залі –
З нетерпінням Вас чекали.

А тепер ми всіх вітаємо,
І здоров'я Вам бажаємо,
Ще бажаємо до ста літ
В дружбі жити й молодіть.

Дуже вдячні Вам усім,
Що прийшли на свято;
В наш затишний рідний дім
Друзів в нас багато:

Мер – творець наш й батько рідний;
АРС – опора й благодать;
Освіта – центр ідеологічний;
І виконком їм теж під стать.

Допомогою швидкою
Є Гран-сервіс в НВК.
Електросервіс теж ніколи
В проханні нам не відмовляв.

«Перспектива» - ось під боком;
І в біді не оставляє
Наша Піклувальна рада
Нам завжди допомагає.

Санітарна служба міста
За порядком скрізь слідкує,
ДСП ЧАЕС щорічно
Благодійні акції організує.

Ще «Катрін» - є нашим другом,
Ряд добродійних громадян,
Які готові теж надати
Посильну допомогу нам.

Всі присутні у цій залі,
Кожен чимось допоміг;
Тому й раді ми сьогодні
Бачити Вас тут усіх.

«Колобок» всі в місті знають;
Знає й наша дітвора –
Тож прийшла пора сказати:
«Нашим спонсорам – Ура!»

Ще раз, будьте всі здорові
І щасливі день у день.
Ми ж сьогодні, разом з вами
Будемо славити цей день.

2007 р.

Поема для дитячого будинку з нагоди десятиріччя

Кажуть вам вже десять років –
Швидко плине час.
Гомонять, та їм ще 10!
То ж розповісти хочу вам про вас ...

Сьогодні вам я розповім,
Як все це починалося:
Розмови йшли, хвилювались всі;
Й нарешті все вже сталося:

Виконком рішення прийняв,
Відділ освіти назву дав,
Зобов'язав діток прийняти
І їх любить, оберігати.

Плин часу нам тоді швидкий
В 2002-ім відчути довелося.
Друге і шосте березня
В одній секундці нам злилося.

Процесія йде в НВК,
Їм сонце світить ярко,
І, ніби, каже дітворі –
Вас любим ми всі палко.

Йдете до себе, у свій дім,
Який місто створило.
Попереду керманич йде,
Покинувши все своє діло.

Так, це наш мер з дітьми іде,
Як їх дороговказ.
19 діток він веде,
І видно цьому рад.

Коли поранена душа,
А ще підбиті крила,
Врятовано, пташину цю,
Життю дана надія.

Де жити? – і знайшлося враз
Приміщення садочка,
Яке громада віддала
Для їхнього куточка.

Не відвезли їх в інший край -
У іншу установу,
Залишили у ріднім місті
З надією й любов'ю.

Це рішення прийняв наш мер,
І в області був першим.
Його підтримали усі,
Бо так для діток буде легше.

В школах своїх і дитсадках
Залишились всі дітки,
Вони ж міняли перший дім,
Звичайно, був в них смуток.

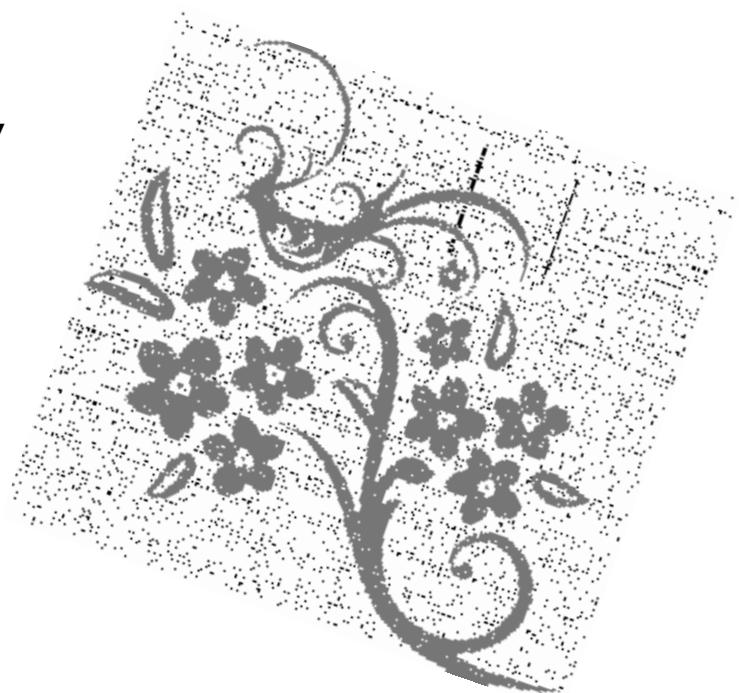
Дітей не кинули тоді
Всі вихователі, і з ними
За руки взявшись, всі прийшли –
Дехто працює і донині.

Наш маленький колектив
Із нетерпінням діток ждав;
Незвіданий донині стан
Кожного з нас за душу брав.

Ми біля входу стоїмо,
Чекаємо на них,
Й радіємо, що все зробили,
Аби прийняти всіх.

У цьому нам допомогли:
І школи й дитсадки,
І рідний АРС направив нам
Працівників своїх.

І от зустрілись наші очі
Й застигло серце враз,

В них щось незвичне, не прочитане,
Для кожного із нас.

В очах цікавість, сльози, відчай
І біль – в одне злилось;
Й німе запитання звучить
Чому зі мною все це сталось?

Не розуміють дітлахи:
Чому не вберегла їх доля,
Чому із ними таке сталось?
Це їхній дім, а чи неволя?

Не всі пішли у новий дім,
А по подвір'ю розбрелися,
Хто на гойдалку примостивсь,
З під лоба на це все дивився.

І запитання на устах
Хоч не озвучене, а рветься:
- Чи буде добре тут мені,
А чи втекти мені прийдеться?

Ми бачили неспокій їх
І душа наша розривалася;
Їх вихователі і ми
Допомогти їм всі старалися.

Була це клопітка робота,
З ранку до ночі й навпаки;
Хотілося допомогти, і швидко
Й бути підтримкою завжди.

Оберігати їх, жаліти,
Ну і сварити, як в сім'ї,
Всьому, що треба навчити,
Щоб було легше нам і їм.

Чи нам вдалося це зробити? –
Думаю скаже дівора.
Я вас вітаю з 10-річчям,
Пора сказати всім - Ура!

Бажаю колективу сили,
Здоров'я, радості, тепла,
Щоб вся ваша сім'я велика
У мирі й злагоді жила.

Діткам бажаю, щоб здійснились
Всі ваші мрії, і тоді
Ви будете найщасливіші
Сьогодні, завтра і завжди.

Керівникові я бажаю
Буť мудрим, стриманим завжди;
Вести свою сім'ю велику,
Оберігати від біди.

Хай сонечко вас зігріває,
Нехай цілує вас щодня,
Адже народжене весною –
Це є улюблене дитя.

Люблю я, дітки, вас всіх дуже,
Горджуся вами усіма,
Кожен із вас – це особистість,
Інших таких в світі нема.

А тим, хто вийшов з установи
Бажаю здійснення всіх мрій,
Знайти собі сімейне щастя,
А ще куточок, й щоб був свій.

Щоб вам тепло всі дарували,
Взамін тепло дарили ви,
Щоб життя радість наповняла
Сьогодні, завтра і завжди.

2012 р.

Микитенко Ірина Владиславівна

Бажаю кожному знайти своє місце в житті, реалізувати свої можливості і здібності

Микитенко І. В.

47 років тому 30 листопада у маленькому селищі Кукшин народилася дівчинка на ім'я Іринка.

Вона змалку захоплювалась танцями та науками і мріяла стати вчителем. Згодом з маленької мрійниці виросла статна жінка, яку в 1996 році доля привела до міста Славутича.

Колись кумедна Іринка, а зараз Ірина Владиславівна Микитенко – чудовий приклад того, що людина може і має бути водночас розумною та талановитою.

Вона – вчитель хімії у Славутицькому ліцеї, але це не заважає Ірині Владиславівні писати чудові вірші. Адже, як тут не забути про хімічні рівняння та зошити з контрольними роботами, коли ти живеш у чудовому місті Славутичі. Ідучи після роботи, дивишся на ці мальовничі краєвиди, посмішки перехожих і в уяві вже починають формуватися перші рядки нового вірша.

Тож пропоную всім охочим ознайомитись з творчістю цієї поетеси.

Рябушкіна Анастасія

Славутичу

Серед тисяч містечок маленьких і міст
Є одне – найдорожче у світі,
Місто - казка, поема, недописаний лист,
Де зростають щасливими діти.

Це тобі, мій Славутиче, рідний мій дім,
Вкотре я зізнаюся в коханні,
Твоїй силі і мудрості, людям твоїм,
Що ведуть до вершин процвітання.

Твоя сила у дружбі, братерстві і вірі,
Що кордонів ніколи не мали.
Люди різних народів у єдинім пориві,
Як святиню велику, тебе збудували.

Хай для когось ти згадка страшної біди,
А для мене – ти символ добра і надії.
Я щоразу з любов'ю вертаюсь сюди
В моє сонячне місто звияги і мрії.

Не забуто ніщо, і ніхто не забутий,
Будуть довго боліти ще не згоїні рани,
Полинові вітри із Чорнобиля дути
І над Прип'яттю сиві лягати тумани.

Кажуть, назва твоя від Славути-Дніпра,
Який ще пам'ятає могутню державу.
Юне місто моє, твоя краща пора
Ще попереду, бо Славутич – від СЛАВА!

Савченко Світлана Юріївна

В Україні є багато гарних письменників, творчість яких, на жаль, не відома широкому колу людей. Найчастіше вони живуть поряд з нами, а ми про їх талант навіть і не здогадуємось.

Я хочу вас познайомити з талановитою поетесою м. Славутича, з якою я знайома особисто - це Савченко Світлана Юріївна.

Вона живе і працює в Славутичі з 1989 року. Має вищу освіту: закінчила Київський педагогічний інститут ім. М.Горького. У Світлани Юріївни чудова родина: чоловік, донька та син.

Талановита жінка працює в ДНЗ № 6 «Крунк» інструктором з плавання. На роботі її люблять та поважають.

Писати вірші поетеса почала у 2006 році – це було несподівано навіть для неї самої. Вірші в основному філософського характеру як українською, так і російською мовами. Вірші Світлани Юріївни опубліковані в славутицьких газетах, сама поетеса зустрічається зі своїми читачами. З її творчістю випущено три збірки «Я протянула руки свету», «Есть города ...», «Сяючі очі дитинства». Усі збірки є в бібліотеках міста.

Побажаємо Світлані Юріївні творчої наснаги, щоб і надалі вона радувала нас своєю творчістю!

Гриб Аліна

Славутичу – 19 років

Ось місту – дев'ятнадцять,
Це багато чи замало?
Дівоча врода, парубків вік!
Коханням розливається левада,
Освятне місце,
Шанування зиск.

Для міста так не важко виростати,
Тут гомін чути не здаля.
В Славутичі діток багато,
Вони – надія його і його життя.

Минають роки, розквітає місто,
Його неординарність так манить,
І ми радіємо за нього і кохаєм, звісно,
І стверджуємо: «В світлу мить Славутич зріс!»

Родной город

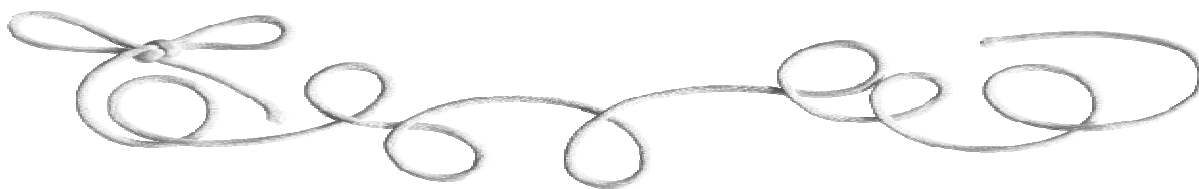
Ты красив, мой город. Новизна манит.
Радуетесь взорами ты детей своих.
Молод и приветен. Я живу с тобой.
В каждом дне заметен новой красотой.

Гости ощущают необычный дух.
В детях пробуждает он талант и слух.
Воздух наполняешь ароматом дня.
Милый мой Славутич, я люблю тебя.

Зелень окружает, ты в лесу возвращен.
И не нужно Рая, ты в него вмещен.
Мирный и спокойный излучаешь свет,
На земле подковой оставляя след.

Ангельская птица бороздит крылом,
В небесах знакомых, отмечая дом.
Легок и спокоен взмах ее крыла,
Ощущает сердцем свет любви, тепла.

Счастье – не подкова, а родимый дом,
Не ищу другого, мне хорош и он.
Чувствую я светоч, что светлее дня.
Дивный, милый город, я люблю тебя.

Василевська Любов Миколаївна

З поетесою Любов'ю Миколаївною Василевською я знайома особисто. Вона жила в місті Прип'яті, але після аварії на ЧАЕС почала жити й працювати у місті-супутнику ЧАЕС. В місті Славутичі живе з перших днів заснування. Працює в будинку культури «Енергія» ДСП ЧАЕС.

Пише дуже красиві вірші. «За своє життя я написала багато різних віршів. На паписання мене надихають пори року. Коли випаде перший сніг, чи коли почнуть розквітати перші квіти, я можу сісти, дивившись у вікно, милуватися природою, і водночас писати вірш.»

Випущено три збірки віршів Любові Миколаївни.

Степаненко Іванна

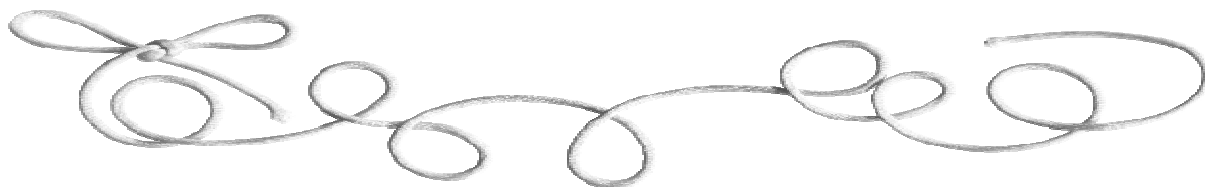
Мой город

Как близкого, испытанного друга
Славутич с днем рожденья поздравляю!
И каждый год отсчитывать с заслугой
Шестнадцать по шестнадцать раз желаю.

Ведь мы с тобою встретились в ненастье.
С особой, неподдельною надеждой,
Что вместе с нами будет жить здесь счастье,
И будет все. Все будет, как и прежде.

Ты нашим детям тезка и ровесник.
Им имя «славутчанин» в жизнь нести.
И о тебе слагать свои стихи и песни,
И счастье, как и нам, здесь обрести.

И пусть всегда останешься таким ты:
Красивым, мирным, чистым, молодым.
Не променяю все столицы мира
На тот один, что я зову своим!

Ура! В Славутиче – весна! Вы представляете, вернулась!
Она у первого ручья босые ноги окунула.
И легкой поступью пошла, касаясь еле
Земли. Чтоб первые ростки за ней успели.

Женщинам Славутича

О, женщина!.. Что в имени звучит твоим?
Любовь, Надежда, Вера, Доброта.
Мы хором песнь тебе хвалебную поем
В ней светит миру ярко красота.

Твоей души и многогранной, и бездонной,
Той глубиной, что не дано понять,
С кого написана Сикстинская Мадонна,
Кто нам Любимая – Сестра, Богиня, Мать ...

Чье имя носит Родина, Страна, Свобода
И чье призванье – всех оберегать.
О, женщина! Мы славим твое имя,
В котором суть и жизнь, и благодать!

Тебе судьбой начертано наитье:
Всегда быть первой на семи ветрах.
О, женщина! Твое мы славим имя!
Да будет так! Да будет так в веках!

Скіженок Світлана Миколаївна

Поезія - це завжди неповторність,
якийсь безсмертний дотик до душі.

Моя мама, Світлана Миколаївна,
живе і працює в Славутичі з початку
заснування.

Писати вірші вона почала в 15
років. Більшість її віршів про погоду,
природу, присвячені рідним та друзям
на російській та українській мовах.
Вона пише, коли приходить натхнення,
тому при собі завжди є зошит та ручка.

Також пише вірші за проханням.

За своє життя написала велику кількість віршів на різноманітні теми.
Але про те, що мама пише чудові вірші, знають лише рідні та близькі.

Скіженок Катерина

Родной город

Города бывают разные:
Большие и прекрасные,
С древнейшею историей
И множеством былин.
Но тот, что сердцу дорог,
Хотя совсем и молод,
Такой неповторимый,
Славутич! Ты один.
Ты в зелени купаешься,
И утром просыпаешься,
Под шум могучих сосен
И стройненьких берез.
Черемух запах пряный
Весной пленит устало.
Дождем теплым умоешься
Весенних первых гроз.
Звенит капелью звонкою
И в парках, и на горках
Веселый детский смех.
Ты тишиной всем нравишься
И словно улыбаешься,
Гостей встречая всех.

II розділ. Гості міста

Сверкунова Анастасія Сергіївна

Анастасія - випускниця Славутицького ліцею 2002 року. Почала писати вірші в зовсім ранньому шкільному віці, але це була ще не зовсім поезія, писала для класних та шкільних стіннівок. Більш суттєво почала писати у віці 12-13 років.

На написання віршів надихає сама атмосфера міста та емоційний стан поетеси: «Тут важливі всі фактори: пора року, мій внутрішній настрій ... Головне, бути на самоті під час написання.»

Проживаючи в Славутичі писала вірші більше вдома вночі. Зараз, у Києві – більше у парках, перед сутінками. Найпродуктивнішим для поетеси є осінній період.

Анастасія отримала дві вищі освіти. Нині працює директором по маркетингу в агентстві по освіті за кордоном, але так само багато пише як вірші, так і прозу.

Сверкунова Ірина

До славутичан

Славутич наш – це місто квітів,
Гордяться ним й дорослі й діти,
Люблю його і я.

І важко злобу помічати
Й сумні обличчя зустрічати
У цих краях.

Але чомусь останнім часом
Не можуть люди бути разом –
Усі чужі ...

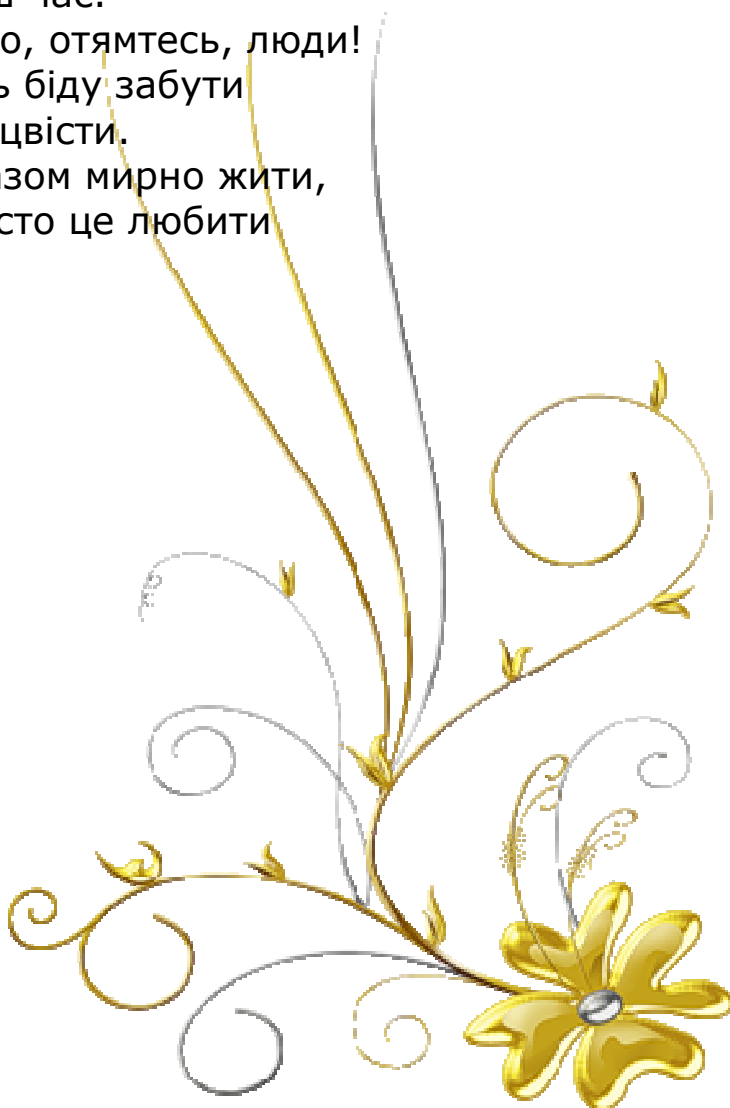
Вже хтось шукає безневинність
У недоречностях, як святцях, -
Світ – на межі,

Де кожен сам себе рятує,
Кого біда чужа хвилює?!

Де той із нас
Хто не живе заради себе,
Хто чистим ангелом із неба
Зійде в наш час.

Не сійте зло, отямтесь, люди!
Допоможіть біду забути
Й життю – цвісти.

Давайте разом мирно жити,
Давайте місто це любити
І берегти.

Алієв Тімур

Студент КНЕУ (Київський Національний Економічний Університет) ім. Вадима Гетьмана, 21 рік.

Тімур знає досить багато мов: українську, російську, англійську, польську, французьку, румунську, білоруську, молдовську.

Інтереси у нього різноманітні, зокрема, захоплюється кінним спортом.

В Славутичі ні разу не був, але бачив фото і чув розповіді, тому й написав вірш про Славутич.

Леоненко Олександр

Я знаю славне місто,
 Яке на півночі зросло;
 Близь нього є Дніпро -
 От і назву давню його
 Місто те отримало.
 Місто дуже молоде,
 Не чути вистрілів гармат
 І шабель гострих брязкіт.
 Пройшов той час давно -
 Була тоді радянська влада,
 Яка про все мовчала,
 А смерть повзла,
 Немов змія
 І жителів труїла:
 Чорнобиль пазурі свої
 На всю Україну кинув.
 Але знайшлися добрі люди,
 Які країну рятували -
 Здоров'я власного не жалкували;
 Для тих Великих
 Місто і побудували.

Над ним надії янгол
Чарівну колискову
Для жителів співа,
Щоб у серцях любов майоріла
І віра горіла.
Чудові кольори
На стягові міста того
Говорять про історію його.
Люблю я містечко
За брата свого,
Який світлий розум має,
В серці добро
І в душі перо.
І знаю точно,
Що вірші ті
Не гірші Франка і Симоненка.

Знаю також я,
Що затишні сквери,
Парк є чудовий
І квіти пахучі,
Трави зелені;
Хороші ті люди
Все це таке
Рідне для мене.
Пройдуть роки -
Зацвіте це місто,
Як тюльпани навесні;
Зацвітуть і люди
Любов у серцях
Віра й надія
Зроблять своє діло:
Забудеться минула
Страшна та подія.

III розділ. Ліцеїсти

Головач Альона

Талановита дівчина, учениця 41 (гуманітарної) групи Славутицького ліцею.

Альона почала писати вірші в дитинстві. Перші вірші були присвячені мамі.

Пише вірші на філософські теми та про природу. На створення поезії надихають позитивні емоції.

Юна поетеса пише вірші українською, російською та англійською мовами.

Альона є учасницею різноманітних літературних конкурсів. Неодноразово ставала дипломантом міського фестивалю дитячої творчості «Таланти твої, Славутиче!»

Маленьке місто

Парки, гаї, всі школи й дитсадочки,
Маленькі україночки-віночки,

В парках весела пісня солов'я –
Це рідне місто, Україна це твоя.

Це рідний твій будинок, твоя мати;
Немає слів, нема чого сказати.

Це та калина у червоному намисті,
Це та вербичка у зеленім листі.

Це кожен крок твій, це твоє життя.
Іди ж, Славутичу, в прекрасне майбуття!

Моє містечко

Моє містечко, мій будинок рідний.
Тут всі веселі, кожен тут привітний.

Тут навесні у зелені все сяє,
Тут все прекрасне, все тут розцвітає.

Коли улітку сонечко пригріє,
Тоді людина кожна тут радіє.

Немає тут ні зла, ні сліз, ні горя.
Повітря свіже, навкруги простори.

Тут завжди чути пташок співи
І вітер колиха квітки красиві.

Тут листям деревце махає,
А в грудях кожного вогонь палає.

Тут всі веселі, кожен тут привітний.
Моє містечко, мій будинок рідний.

Как сладка жизнь,
Какое сладкое мгновенье,
Когда ты в облаках летаешь
Иль в воздухе весеннем.

Вокруг тебя сады цветут,
С улыбками детишки ходят,
Своих родителей ведут
И с ними хороводы водят.

Как солнце в полудень печет
Иль утром тучка плачет.
Ведь это мир наш, дом родной,
Он очень много значит!

Леоненко Олександр

Олександр навчається в 31 (гуманітарній) групі Славутицького ліцею.

Почав писати вірші з п'ятого класу. Перший вірш був написаний про природу. Згодом почав писати більш серйозні вірші на важливі філософські теми.

Олександр – поет-початківець, тому у своєму творчому доробку має до 20 віршів.

На написання віршів надихає спокій, тиша та природа. Також музою для творчості є близькі люди.

Учень обдарований, тому є учасником різноманітних літературних конкурсів: переможець конкурсу літературної творчості «Тебе я оспівую, місто чудове!» (2007р.); I місце у II етапі Всеукраїнського літературного конкурсу «Світова слава М.В.Гоголя. Сучасність творчості М.В.Гоголя.» у номінації «Поезія» (2009р.); лауреат конкурсу «Поэты и прозаики» (Крим, «Артек», 2010р.); лауреат конкурсу юного поета «Благословен той час, коли народжується Слово» (2011р.); фіналіст обласного поетичного конкурсу «Зерна доброти» (2012р.), III місце в II обласному конкурсі дитячої літературної творчості «Хай весь світ дивують нині діти неньки України!» у номінації «Поезія» (2012р.).

Нещодавно відправив вірші до редакції українського літературно-художнього журналу «Дніпро».

Вірші Олександра надруковані у місцевій тижневій газеті «Теледень Славутич», у літературному журналі «Перо Жар – птиця» (клубу «Подросток»)

У найближчому майбутньому планує випустити збірку власних віршів. Мріє стати журналістом.

Славутич – душа моя

Багато, багато міст бачив я.
Але лиш Славутич – душа моя.
І де б я не був – думками все лину
До тебе, маленька моя батьківщино!
Здається, найкращим є місто моє.
Та ні, не здається – Бо так воно й є!
Ліси мальовничі красою чарують,
Наснагу, і силу, і радість дарують.
Усі, хто тут був, поверталися знов,
Бо в серці у них народилась любов.
Любов до Славутича – міста із міст,
Де кожний відчує духовний свій ріст.
Милуюсь тобою – ти зовсім ще юний,
А житель тут мудрий, розумний і чуйний.
Славутич увічною я у віршах,
Славутич – це наша безмежна душа.
«Славутич!» – повторюю знову і знову.
З тобою веду я синівську розмову.

Як ніжно горнеться до матері дитина,
Як риба без води не може, й без повітря пташка,
Так я не можу жити без тебе, Україно,
Укупі - то чудово, а самому важко.
Де щебіт соловейка розіллється,
Де крізь багаття пари молоді стрибають,
Там Україна доброзичливо сміється,
І одне одному всі злагоди бажають.
Коли побачу рідний синьо-жовтий стяг,
Коли далекий час козаччини згадаю,
Ми волю здобули в тяжких роках,
Пишаюся, що Україну маю.
Піду я полем поміж стиглим житом,
Милуюся - очей не відірвати!
Тож Україну неможливо не любити,
Бо люди тут гостинні, і привітні хати!
А ось я вже між вербами густими,
Що над Дніпром завмерли непорушні.
Я посумую трошки поруч з ними,
Та й далі помандрую серед зéмлі дружні.
І на Великдень в гості завітаю
До кожної родини, дарувати щастя.
І благодаті Божої сердечно побажаю,
Обходили щоб Україну біди та напасті.
Як любо споглядати, як приємно,
Що у красивих вишиванках наш народ!
Ми українцями зветося не даремно,
Ціну ми знаєм слову "патріот".
І хоч куди нас тільки доля не кине,
В якій точці планети ми не будем,
Завжди живе у серці Батьківщина,
Завжди чекають в Україні люди!

